

ligt, vilde jeg derfor alligevel ikke stemme derfor; men jeg indseer ikke alene ikke, at det er skadeligt, men jeg troer ogsaa, at det kan have sin fulde Nytte, fordi, naar Enhver kan faae Anledning til at blive bekendt med de Erklæringer, der afgives i Anledning af Klager, den Mistænksomhed vil hæves, som er i Folket mod Embedsstanden og de Erklæringer, som den afgiver. Jeg troer ogsaa, at der er noget Nødværdigt i, at den, der klager, kommer til Kundskab om, hvad der er erklæret i Anledning af og om hans Klage. Med Hensyn til, hvad en anden æret Landsstingsmand, den ærede Ake Landsstingsmand for 1ste Kreds (Madvig) sagde, at Lovforslaget var fraraadet af alle Erklæringsgivende, saa kan jeg ikke være enig dert; thi det fraraades nu ikke af mig, som dog ogsaa har været i den Stilling, at jeg har maattet afgive Erklæringer; men jeg har rigtignok aldrig været i den Stilling, at jeg har taget i Betænkning at lade Bedkommende see og høre baade de Erklæringer, jeg som enkelt Person og den, jeg i Forening med Andre har maattet afgive. Jeg skal kun tilføie flutteligen, at det er udtalt af den ærede Indenrigsminister, at han ikke kan gaae ind paa dette Lovforslag, og jeg kan ikke nægte, at i de Sager, hvor jeg kan gjøre det, er jeg tilbøielig til, om det end skal være med nogen Indrømmelse, at gaae med Regjeringen og Ministertiet; men jeg mener ogsaa, at man bør tage tilbøieligt Hensyn til Folkets Mening, hvis Repræsentanter vi ere, og jeg mener ogsaa, at ligesom det er tilbøieligt, at Folkerepræsentationen tager Hensyn til Regjeringens Ansættelse, til den enkelte Ministers Ansættelse og Mening, saaledes kunde der ogsaa være Opfordring til for den vedkommende Minister ved et saa almindeligt udtalt og gjentaget Ansættelse at tage Hensyn til Folkets og Folkerepræsentationens Ansættelse.

Indenrigsministeren: Jeg skal bemærke, at der jo ikke her er Spørgsmaal om Ansættelse. Forholdet kan ikke opfattes saaledes, som om det var et Hensyn til den enkelte Ministers eller Regjeringens Ansættelse, der skulde tages. Heller ikke mener jeg, at der er Spørgsmaal om at tage Hensyn til et Folkeoplysnings-

Jeg troer, at det, Regjeringen maa gaae efter, er dens Overbeviisning, og saaledes troer jeg ogsaa paa den anden Side, at det, den ærede Landsstingsmand maa gaae efter, er hans Overbeviisning. Det er de Grunde, hvorpaa Enhvers Overbeviisning støtter sig, paa hvilke Sagens Afgjørelse bør beroe, og ikke paa den efter min bestemte Anskuelse løse Tale om et Folkeoplysnings. Jeg troer, at det er fuldkommen oplyst, hvor lidet Vægt der kan lægges paa dette saakaldte Folkeoplysnings, paa denne saakaldte Opinion. Det er efter Grundene, at Sagen maa veies. Det er paa Grunde, Regjeringen støtter sin Overbeviisning om, at Lovforslaget, som det foreligger, er forkasteligt og fordærveligt. Der er anført mange og gode Grunde fra de ærede Landsstingsmands Side, der ville stemme imod Lovforslaget; de ville ikke stemme saaledes for at imødefomme et Ansættelse hos Regjeringen; men fordi de mene, at Regjeringens Grunde ere vægtige, og fordi de selv have anført vægtige Grunde, hvorfor Lovforslaget er forkasteligt.

Thalbitzer: Dette Lovforslag har, som bemærket, været for heri Thinget i en foregaaende Session. Dengang stemte jeg for det af Grunde, som jeg dengang tillod mig at anføre, og som jeg nu skal tillade mig fort at gjentage. Det er omtrent 10 Aar siden, at jeg som Formand for et Sogneforstanderskab har oplevet — det var altsaa rigtignok, før vi havde faaet vor nuværende Forsatning, det indrømmer jeg — men jeg oplevede dog dengang det Tilfælde, at der var afgivet en Erklæring af det Sogneforstanderskab, hvortil jeg var Formand, om en Politisag, som var foresaldet i selve Sognet, at der var afgivet en eenstemmig Indberetning om, hvorledes Sagen var gaaet til — og Politimesteren var dengang tilstede i Sogneforstanderskabet — at Sagen, som var temmelig vigtig, derefter kom for i Amtsrådet, som gav os Medhold, at den dernæst blev indstillet til Cancelliets Afgjørelse, da Amtmanden suspenderede Sagen, og at vi da i Sengeløse Sogneforstanderskab fik det Svar fra Cancelliet, at efter Politimesterens og Amtmandens Erklæring var det usandt, hvad Sogneforstanderskabet havde ud-